

ПАНЧЕВАЦ Pančevo

Datum	19.09.2008
Strana	14, 15
Rubrika	Kultura
Naslov teksta	Umetnicima „Čist izraz“, pančevcima čist vazduh?
Autor teksta	Biljana Bralušić Jovanović

УМЕТНИЦИМА „ЧИСТ ИЗРАЗ“, ПАНЧЕВЦИМА ЧИСТ ВАЗДУХ?

**ГОСТ
УРЕДНИК**
Билјана
Брачунović-
Јованović

Општински Бијенале је комплетно у знаку броја 13, отворен је 13. септембра, трнаести је по реду и радови су представљени на 13 локација у граду. Символично, тај број је ушао преје да преје дан утисак великом мапору организатора манифестације, буде по мапи Београд. Али, појмо редом.

Отварање је планирано без говорница тзв. „отварача“, председника Општине, директора Културног центра, директора Галерије, уметничког директора, само уметници... Замислимо је да свечаност буде испред Галерије савремене уметности, али су претећи, тедаки казнам облици умели пометни. Тако је свечаном говором Фантомата, истаканом заставом и изложбеним хапане у простору Галерије, Панчево проглашено за републику. Наравно, град на обали Тамиса постаје је посебна територија само у области уметности и његова независност трајаће до 20. октобра, до затварања 13. Бијенала. Тако ћемо на кратка бити маршера република на свету.

Ова изложба има тридесет дужу од две и по деценије, започела је као Бијенале југословенске скулптуре 1981. године, да би деценијетма била најпрестижнија ликовна манифестација у Београду Југославији. Од 2000. променан је концепт, те обухвата све ликовне делатности и добија међународан карактер. У важности манифестације говори и чињеница да је гост Панчево био један од најзначајнијих француских савремених уметника, Даниел Буран. Мењачу са вре-

мена, сменују генерације, директор, концепт и аутори. Освојила је тема надовезује се на претходну која је била „Обрана природе“ као филм Јозефа Бојца. У једном од најзначајнијих градова на свету, логично је да тема буде „Чест израз“. Колика је он неопходан стваралачки толери Панчевца. А што је огроман апсурд и отрован хазауи и средства да одржавање Бијенала даје панчевца „Литрокемија“. Тема „Чест израз“ Тријерана је у виду три уметничке целине – визуелно, позоришно и филмско.

Оксница је визуелни програм чије су концепт урадиле Јелена Радаи и Ана Биланца под слоганом „Панчево Република“. Овај аутономни простор настаје као саговор Стефану Арсенијевићу, чије је филм „Љубав и друге злочине“ премијерно приказан у среду у Сава центру. Четворо младих редитеља из Европе ће током свог боравка окупати кратки филмове истарасене Панчевом које ће бити приказани 7. октобра.

На самом отварању као да се историја понавља. Уметници, критичари, кустоси пристигли из Београда, што организоване аутобусима, што у сопственим возилима, али као и сваки пут премало Панчевца. У чему је због? Субота је по изводу, значи надрадаје дан, већина људи је слободна, али зашто је неинтересована за програм који им се муди за њихов новац који су издвојили у разне фондове из којих се даре новац за културу. Увек неко не

УТИСЦИ УЧЕСНИКА

Венелин Шурелос:
– Цео систем Фантомата настао је пре око годину дана у Београду. То је у суштини избор, а он је био предлажење неке конкретне идеје. Исте године пројекат служи за изложбу. У Панчеву излази преје пут, већ већ већ већ година сарађујемо с ауторима из Србије.

Желим у граду у коме се такође, као и у Панчеву, налази реформира, пошто разлику измеђ проблема. Развојај уметности не може да промени много тога, али је важно да ликовна стваралачка себи дозвољавају да користају најновије техничке неопходности, те да и то увек пружа посматрајућима јасно. Уметници овде делују као свест града, мисле да је то идеалан место и да људи треба да обрете пажњу на некоје своје идеје.

Matthias Vetterlein:
– Данас је ваздух чест захваљујући кино. У Панчеву излази преје пут и мислим да је у исто време и мирно и живо место. Мој саговор на тему јесте перформанс „Лукиња република“. Суштине је да њима покажемо људску солидарност и кривост кривца. Кулам на улици, а пролазници се укључују у игру, долазе састави, упознавају се, комуницирају, и на крају, све учесници и случајни пролазници укључују у транспарентном језу. Чест израз људског солидарности.

Даниел Панчев:
– Мени се Панчево, без обзира на сву јасу слободу. Први пут сам овде и виђам пуно људи. Група „Ларфин“ укључује у свој пројекат људе и они су нови корак. Инсталирају на заданим путу, на нешто људској комуникацији, повезаности. Имали смо перформансе у Берлину, Паризу, Беогу, Колонкату, Науауру, Мадриду и Филмају.

Саша Ракичић Зограф:
– Данас се доста велики окупаци на најтмом пољу близу Панчево. Уметност се увек укључује са стваралачкошћу, што је мора омиљена тема. Учествовао сам као кустос на изложби која је била велика уметничка, уметничка на изложби страна „Гри 2005“. Алотокс тријеранају је прошле септембра, а причамо је трима од само сто година Есома који је укључио три има на три компонента. Он је неговано потпуно чест израз, јер Есома живе у амбиенту који је јединствен, без убрса, тедаки због само бити хоризонт и плаво небо, или чеба са изложбом током ноћи. Стрелима и стрелима одражавају јединственост и нешто јасно.

ПУБЛИКА О БИЈЕНАЛУ

– Галерија „Дорчице“ је дефинитивно најбоље конкретизована. Радови су најпрестижнији и субверзивни. Излажали су у мени различите емоције. Отварање је било оригинално, примерно данашњем сајбер култури.

– Мислимо да сам погледао, али је занимљиво као и увек. Интересантно. Србија сам када се сваког ствари димензију у нашем малом граду.

– Бијенале популарно старо правило, а то је да је савремена уметност комплетна свеснаја и да је уметничка критика измислила професора коју треба избити.

– Утисак ми је да су радови стандардно добри као и на сваком ранејем бијеналу у Панчеву.

на локалну и глобалну еколошку кризу изазвану загађењем животне средине, менталним загађењем и загађењем друштвених односа. Позвано је 50 аутора из 18 земаља, углавном млађе генерације, који су радове реализовали у виду цртежа, акција, перформанса, видео радова и инсталација. У оквиру позоришног програма је представа Соња Вукићевић „Дарку историја“ у извођењу Југословенског драмског позоришта. Филмски сегмент поверен је младом редитељу

иди због неких, не воле ди-ректора, уредника програма, међутим, без обзира што се и директор у уредници мањак је, ситуација са публиком је увек иста. Када су протести против загађења увек се питају да ли само стотинак људи осећа загађење, да ли само нама срди? У тренутку када су и Народно музеј и Музеј савремене уметности у Београду затворени, да ли професора ликовног дизајна показују уметнички дизајн? Да ли познатији ликовни аутори, да не кажемо уметници, имају

